

Caput LVI - Quomodo cuidam dedit mantellum, ne dominum suum odiret.

89 ¹Quodam tempore apud Collem comitatus Perusii reperit sanctus Franciscus pauperculum quemdam, quem prius in saeculo noverat. ²Dixitque ad eum: « Frater, qualiter te habes? ». ³At ille malo animo coepit in dominum suum *maledicta congerere*^a, qui abstulerat sibi omnia sua: « ⁴Gratia domini mei », inquit, « cui *omnipotens Dominus maledicat*^b, nonnisi *male* me habeo^c ». ⁵Miseratus animam illius magis quam corpus, cum in odio mortali persisteret, dixit ei beatus Franciscus: « Frater, indulgeas domino tuo amore Dei, ut *liberes animam tuam*^d, et esse poterit quod ipse *ablata* tibi *restituet*^e. ⁶Sin autem res tuas perdidisti et *animam perdes*^f ». ⁷Et ille: « Non possum », ait, « penitus indulgere, nisi prius reddat ille quod abstulit ». ⁸Beatus Franciscus cum haberet quemdam mantellum ad dorsum, dixit ei: « Ecce, do tibi mantellum istum precorque, ut indulgeas domino tuo amore *Domini Dei*^g ». ⁹Dulcoratus ille ac beneficio provocatus, munere sumpto, remisit iniurias.